

David in de spelonk van Adullam

1.	Inleiding	2
2.	De geschiedenis van David	4
	Typologie van Davids geschiedenis	8
	Voor altijd en eeuwig	13
	Geroepen en apart gezet	16

1. Inleiding

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

1 Samuël 21 : 10 *

- 10 En David maakte zich op en vluchtte te dien dage van het aangezicht van Saul; en hij kwam tot Achis, den koning van Gath.
- 11 Doch de knechten van Achis zeiden tot hem: Is deze niet David, de koning des lands? Zong men niet van dezen in de reien, zeggende: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden?
- 12 En David legde deze woorden in zijn hart en hij was zeer bevreesd voor het aangezicht van Achis, den koning van Gath.
- 13 Daarom veranderde hij zijn gelaat voor hun ogen en hij maakte zichzelve gek onder hun handen; en hij bekrabbelde de deuren der poort, en hij liet zijn zever in zijn baard aflopen.
- 14 Toen zeide Achis tot zijn knechten: Ziet, gij ziet dat de man razende is, waarom hebt gij hem tot mij gebracht?
- 15 Heb ik razenden gebrek dat gij dezen gebracht hebt om voor mij te razen? Zal deze in mijn huis komen?

1 Samuël 22 : 1-5

- 1 Toen ging David vandaar en ontkwam in de spelonk van Adullam. En zijn broeders hoorden het, en het ganse huis zijns vaders, en kwamen derwaarts tot hem af.
- 2 En tot hem vergaderde alle man, die benauwd was, en alle man, die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitterlijk bedroefd was, en hij werd tot overste over hen; zodat bij hem waren omtrent vierhonderd mannen.
- 3 En David ging vandaar naar Mizpe der Moabieten; en hij zeide tot den koning der Moabieten: Laat toch mijn vader en mijn moeder bij ulieden uitgaan, tot dat ik weet wat God mij doen zal.

- 4 En hij bracht hen voor het aangezicht van den koning der Moabieten; en zij bleven bij hem al de dagen, die David in de vesting was.
- 5 Doch de profeet Gad zeide tot David: Blijf in de vesting niet, ga heen, en ga in het land van Juda. Toen ging David heen, en hij kwam in het woud Chereth.

Dit is een merkwaardige geschiedenis van David. David was een man naar Gods hart, zegt de Bijbel ons. Wij weten echter dat hij in allerlei opzichten toch wel wat tekort schoot. Als David zich zou melden bij onze gemeente is het nog maar de vraag of hij zou worden toegelaten. Als we zijn levensgeschiedenis nagaan, dan is er zoveel dat wij hem zouden beschouwen als een zware crimineel. Een man die absoluut niet te vertrouwen was. Natuurlijk is dat de negatieve kant van de zaak, want de Schrift spreekt over hem als een man naar Gods hart. Iemand die doorging als een man die God liefhad. Reden waarom hij zo heet, want David betekent "geliefde". Deze David is dan ook een type van onze Heiland. Degene die wij kennen als Gods Zoon en tevens de erfgenaam van David. De Heiland wordt ook "de geliefde Zoon van God" genoemd. (Matthéüs 3 : 17, 2 Petrus 1 : 17) Het was God Zelf Die bij verschillende gelegenheden zó uitdrukking gaf aan Zijn liefde voor Zijn Zoon, de Here Jezus.

Op diverse plaatsen lezen we uitdrukkelijk dat God aan David nageslacht beloofd heeft.

2 Samuël 7 : 12-14

- 12 Wanneer uw dagen zullen vervuld zijn, en gij met uw vaderen zult ontslapen zijn, zo zal Ik uw zaad na u doen opstaan dat uit uw lijf voortkomen zal, en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen.
- 13 Die zal Mijn Naam een huis bouwen, en Ik zal den stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid.
- 14 Ik zal hem zijn tot een Vader, en hij zal Mij zijn tot een zoon; dewelke als hij misdoet, zo zal Ik hem met een mensenroede en met plagen der mensenkinderen straffen.

Hij beloofde aan David dat zijn zaad, zijn nageslacht, voor altijd op de troon zou zitten. God belooft de bevestiging en vaststelling van het koningshuis van David doordat een afstameling van David voor eeuwig op zijn troon zou zitten, in Jeruzalem. God zegt van die erfgenaam: "Hij zal mij tot een Zoon zijn." Met andere woorden, "de Zone Davids", de afstameling en erfgenaam die aan David beloofd was, zou Gods Zoon en erfgenaam zijn. Het Oude Testament spreekt enerzijds uitdrukkelijk over de Zoon van God en anderzijds wordt ook nadrukkelijk gezegd dat die Zoon van God, Davids zoon zou zijn.

2. De geschiedenis van David

De geschiedenis van David is bijzonder uitgebreid en moeilijk in een kort verslag te beschrijven, maar wel in enkele stukken te delen. Davids geschiedenis komt overeen met die van Jozef. Een weg van lijden en vernedering. Wel moet ik zeggen dat we van David meer lelijke dingen vermeld vinden dan van Jozef. Van Jozef vinden we eigenlijk geen enkele zonde genoemd en van David kunnen we dat niet zeggen. Toch is er een bepaalde mate van overeenkomst, al was het maar omdat ze uiteindelijk beiden koning werden. Jozef als de (onder)koning, die in de praktijk als koning regeerde over Egypte en David, die koning en grondlegger werd van het Israëliësch koningshuis. Het bijzondere is echter dat we van David weten dat hij oorspronkelijk niet als koningskind werd geboren. Hij was helemaal niet "weledelgeboren" en als de jongste uit een groot gezin had hij geen enkele kans op een erfenis of wat dan ook. En toen Isai zijn zonen voordroeg aan Samuël, werd David aanvankelijk gewoon vergeten. Hij was niet in tel. Hij was de verachte onder zijn broers, een eenvoudige schaapherder. Het is merkwaardig dat deze schaapherder, die er nauwelijks bij hoorde, achter de schapen vandaan geroepen werd en in opdracht van God Zelf en door de profeet Samuël gezalfd werd tot koning over Israël. Het is op zich een heel bijzondere aangelegenheid dat iemand die niet veelbelovend is, toch geroepen wordt uit die positie, iemand waarvan God zei: "Dit is Mijn geliefde en hem zalf Ik. Hem heb ik geroepen om te regeren over Israël. Hij zal de grondlegger zijn van een koningshuis dat uiteindelijk voor eeuwig zal regeren. Zelfs over de nieuwe schepping."

Dat is de geschiedenis van David als schaapherder. Een geliefde. Iemand waarvan we niet al te hoge verwachtingen hebben. Vanuit de Bijbel komt David misschien bij ons toch enigszins over als een "zachte", een "doetje". Hij is goed voor zijn schapen, hij houdt van dieren en hij is zacht in de omgang. Maar vergis u niet: "doetje", "lieve jongen" is de náám van David. We hebben een verkeerd beeld gekregen van iemand van wie gezegd wordt dat hij "de geliefde" heet en in de Schrift "schoon van aangezicht" genoemd wordt. David was echt niet zo'n doetje. Dat blijkt wel toen hij een beer en een leeuw versloeg om de schapen te redden. Juist deze David wordt - hoewel niemand dat verwachtte - geroepen om koning te worden over Israël. Als God iemand daartoe geroepen heeft, dan wordt hij dat ook. David was geroepen en hij geeft er blijk van dat hij het weet! Sindsdien leeft hij dan ook op een - wat wij zouden noemen - brutale wijze, omdat hij weet dat hij geroepen is tot het koningschap over Israël.

Na de zalving keert David terug naar zijn schapen, maar hij wordt op een gegeven moment door zijn vader achter de schapen vandaan gehaald. Hij wordt naar zijn broers gezonden, die betrokken zijn in een oorlog, om te kijken hoe zij het maken. David weet van niets en is helemaal geen militair, maar moet toch naar hen toe en ontmoet daar Goliath, met een lengte van zes ellen en een span, de grootste man die je je maar kunt voorstellen. (1 Samuël 17 : 4) David verslaat deze leidsman van de Filistijnen, met zijn God. Wij zeggen dan dat David als klein mannetje dat durfde, maar het geheim was dat David op zijn God vertrouwde. David was door God Zelf geroepen tot het koningschap. Daarom was het voor David geen punt, want hem kon gewoonweg niets overkomen. David daagde Goliath uit, met als wapen een slingertje en vijf gladde steentjes uit de beek. Zo treedt hij deze grote man tegemoet en hij verslaat hem. Daarna slaat hij Goliath met diens zwaard het hoofd af. David maakt hier duidelijk gebruik van zijn roeping, omdat hij wist door God Zelf geroepen te zijn. Vanuit die zekerheid trad hij de mensen om hem heen tegemoet. Later bleken er ook zijn vijanden tussen te zijn. David werd door zijn heldendaad lid van de koninklijke familie. Hij kreeg de dochter van Saul als vrouw. Maar juist vanwege zijn succes werd hij een verwoorpene en moest vluchten en dat nog wel voor zijn eigen volk, Israël! Hoewel met name koning Saul, waren er ook anderen die David niet moesten. Het komt er op neer dat David, juist vanwege

zijn koningschap, als geroepene door de Heer, een verworpene werd. Door de jaloersheid van koning Saul werd hij rechtstreeks een prooi van hem. Davids geschiedenis was dus niet zo rooskleurig. Hij werd op dat moment een zwerver door de jaloersheid van de koning. De zangers in die dagen bezongen de heldendaden van Saul, maar meer nog die van David en dat verdroeg Saul niet.

1 Samuël 21 : 11

- 11 Doch de knechten van Achis zeiden tot hem: Is deze niet David, de koning des lands? Zong men niet van dezen in de reien, zeggende: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden?

David vlucht als hij gewaarschuwd wordt door Jonathan, de broer van zijn vrouw. In deze geschiedenis komt ook naar voren dat David zich best wist te redden. Hij kreeg als vanzelf een leidinggevende positie, met name onder degenen die ook verworpen waren door Saul en het volk. Op zijn vlucht gaat hij langs de tabernakel en krijgt daar de toonbroden uit de tabernakel mee. De toonbroden in de tabernakel zijn een beeld van het koningschap. Ze lagen op een tafel die versierd was met twee kronen (in de Statenvertaling "kransen" en in de King James "kronen" genoemd). Achteraf blijkt het dat velen geen idee hebben hoe dat er nu feitelijk uitzag. De afbeeldingen van de tafel der toonbroden zijn vaak onjuist. Uit Exodus 25 : 23-30 blijkt dat de tafel een dubbele rand heeft, namelijk een rand van de tafel en een rand van de lijst die aangebracht moest worden. De beide randen, van zowel de tafel als de lijst, werden als kransen rondom met versiering afgewerkt, gekroond dus. Het gaat er dus om dat die tafel der toonbroden een dubbele kroon draagt. Een dubbel gekroonde tafel dus. De tafel op zich is een uitbeelding van het op God gerichte koningschap. Het woord "tafel" betekent net zoals "tableau" of "tabel" of "kleitabelt": "Omhoog houden". Door de tafel lagen de broden verhoogd, op God gericht en aan God gewijd. Op die tafel, met een dubbele kroon gekroond, liggen dus de toonbroden die een beeld zijn van hetgeen uit deze wereld aan God aangeboden wordt. Nu worden die toonbroden aan David op zijn vlucht meegegeven. David

wordt als het ware één met deze toonbroden. In de tabernakel droeg de tafel de broden en nu draagt David ze op zijn vlucht. Daarmee, met het dragen van die toonbroden, werd David ook één met het koningschap. David vlucht verder en komt aan te Gath. (1 Samuël 21 : 10) Het blijkt echter dat David daar niet welkom is en dan gedraagt David zich als een razende; hij doet alsof hij krankzinnig is. (vers 11) De geroepene van God gedraagt zich alsof hij gek is, om uit handen van Achis, de koning van Gath, te blijven. Iedereen had toen een heel ander beeld van David dan zoals hij is. Nu ziet men een gek, althans dat denkt men. Men dacht aan David over wie men zong vanwege z'n dappere daden. Men zegt: is dat nu David? Als hij zo is, dan hoeven wij hem niet. Men erkent hem als het ware niet meer en dat is een reden waarom koning Achis zegt: "Heb ik gebrek aan razenden?" David deed alsof hij gek was, hoewel hij het niet was. Voor die knechten van Achis zag het er uit alsof hij gek was en daardoor ontkomt hij uit hun hand en wijzen zij hem af. Hij is niet iemand die ze begeren en beantwoordt niet aan hun verwachtingspatroon. Voor hen is David gek en onaangepast.

1 Samuël 22 : 1, 2

- 1 Toen ging David van daar en ontkwam in de spelonk van Adullam. En zijn broeders hoorden het, en het ganse huis zijns vaders, en kwamen derwaarts tot hem af.
- 2 En tot hem vergaderde alle man, die benauwd was, en alle man, die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitterlijk bedroefd was, en hij werd tot overste over hen; zodat bij hem waren omtrent vierhonderd mannen.

Dus vierhonderd man, die een schuldeiser hadden of die bedroefd waren. Vluchtelingen dus en zij verzamelden zich bij David, die hun leidsman werd. De man David, die oorspronkelijk door God Zelf was geroepen, wordt door de wereld voor gek verklaard en wordt vervolgens overste over een verzameling uitschot. De uitgestotene wordt overste over de uitgestotene. Over diegenen die zich in de maatschappij niet meer kunnen handhaven. Feitelijk staat er dat ze uitschot van de maatschappij zijn geworden. Ze konden niet meer tegen het leven

op en zijn bang geworden. Aangevallen in hun leven hebben ze zich teruggetrokken uit de maatschappij en zijn naar het zuiden gegaan, naar de woestijn, want daar is de spelonk van Adullam. Om het met de Hebreeën-brief te zeggen: "Buiten de legerplaats". Allen die benauwd waren, waren daar te vinden. Er waren er die nog schulden moesten betalen en daarom gevlucht waren. Op de één of andere wijze konden ze hun aardse bezittingen niet beheren en waren daardoor in de schulden geraakt, hun droom viel in duigen en ze gingen op de vlucht. Er waren er met schuldgevoelens en zij gingen daarom naar David toe, die ook gevlucht was. Aan deze David trokken ze zich op. Het was hun hele persoon die in de knoei geraakt was, waardoor ze ten prooi geworden waren aan hun verdriet. Dat was de verzameling rondom David. Met David ging het volgens Gods plan. God leidde het zo. Hij werd koning over deze groep mensen die buiten Israël waren gevlucht. En buiten de maatschappij kwamen ze bij David terecht, onder Davids heerschappij. Ze hadden geen land meer, maar wel een koninkrijkje, er was ergens een plaats voor hen. Dat was niet in Jeruzalem en ook nog niet in Sion, integendeel, het was buiten, in een spelonk, in het binnenste van een berg. Weggescholen en geborgen, gevrijwaard voor de vijandige wereld.

Typologie van Davids geschiedenis

De typologische toepassing is de volgende: Wij kennen namelijk vandaag de Zone Davids, de beloofde erfgenaam van David. En inmiddels heeft God tegen Hem gezegd: "Hij is mijn geliefde Zoon, hoort naar Hem." Eigenlijk zegt God: "Dit is mijn David, hoort naar Hem." (Als God spreekt, spreekt Hij in het Hebreeuws.) U weet dat de Here Jezus niet alleen Koning en Priester is, maar ook Profeet, want Hij is degene door wie God in deze laatste dagen tot ons spreekt. Hij is Gods Woord en Hij bracht Gods Woord. Hij is degene die in de laatste dagen tot ons gesproken heeft (Hebreeën 1 : 1) en daarom zegt God "Luister naar datgene wat Zijn mond uitgaat, want Hij is Mijn geliefde Zoon."

Er is een geschiedenis in het Nieuwe Testament, waar de Heer op de grond spuugt en Hij vermengde het met zand en streek dat speeksel op de ogen van een blindgeborene. Die moest

naar het badwater van Siloam gaan en het afwassen. Daarna was hij ziende geworden. Hij kwam daardoor visueel in contact met de Here Jezus Zelf, hij zag de Heer van aangezicht tot aangezicht. Speeksel is in de Schrift altijd een beeld van het Woord, datgene wat de mond uitgaat. **zie zijlijn 1** De ogen van deze blindgeborene werden eigenlijk bestreken met het Woord van God, want als wij Zijn Woord ontvangen, worden wij opeens ziende. Onze geestelijke ogen gaan open voor dat Woord en daar gaat het om. Als David zich op zijn vlucht als een krankzinnige aanstelt en hij het zever in zijn baard laat lopen, dan is dat een beeld van het Woord van God dat later door de Here Jezus gesproken wordt. Toen de Heer sprak zei men: "Hij is gek en razende." (Johannes 10 : 20) De Heer paste Zich namelijk niet aan bij het schema van hun godsdienstig leven. In de synagoge was geen plaats voor Hem en evenmin voor deze blindgeborene, die door Zijn speeksel ziende was geworden. Johannes 9 zegt nadrukkelijk dat de blindgeborene de synagoge werd uitgezet. Hij was onaangepast, er was geen plaats voor hem. Hij was in hun ogen gek geworden. Het enige dat de Heer en de zijnen deden, was de mensen wijzen op Gods Woord. Wat heeft God gezegd? Wat staat er geschreven? Hoe leest gij? De Here Jezus sprak de Woorden Gods, maar de mensen zeiden: "Hij is gek". De Psalmen, de boeken van Mozes en Jesaja werden door de Heer aangehaald en Hij paste de woorden op Zichzelf toe. Daarover zei men: "Hij is een godslasteraar en noemt zich zomaar Gods Zoon." (Johannes 10 : 33 e.v..) Men verklaarde de Heer voor gek en Hij werd als een onaangepaste uitgesloten en buiten de legerplaats gekruisigd. Het moet duidelijk zijn dat deze geschiedenis van David een beeld is van de Zone Davids, die ook verworpen werd. Niettemin bleef hij Gods geliefde zoon. De geroepene tot het koningschap.

Het bijzondere van de tijd waarin wij leven is dat dit volstrekt overeenkomt met de tijd uit het leven van David waarin hij wel gezalfd was tot koning, maar nog in afwachting was van zijn koninkrijk. Anders gezegd: hij was wel gesteld tot koning, maar hij had zijn troon nog niet ontvangen. De troon werd zelfs door een ander bezet, namelijk door koning Saul. David zat weliswaar nog niet op de hem beloofde troon te Jeruzalem, maar hij had wel degelijk een koninkrijkje, een verborgen koninkrijkje in de spelonk van Adullam. Die situatie in de woestijn was een vooruitgrijpen op wat David later echt zou ontvangen. Die gedachte wordt hier in

Zijlijn**1**

Een wat rare gedachte, maar iedereen die spreekt verliest vocht. Bij het spreken verliest de spreker speeksel uit zijn mond en zo worden de woorden met speeksel vermengd, wat identiek is aan de Bijbelse gedachtegang. Speeksel is dus een beeld van het Woord van God.

de Schrift uiteengezet, namelijk hoe het zou gaan met de Zone Davids. Omtrent 1 Samuël 22, waar David met de zijnen verblijft in de spelonk van Adullam, kunnen we de vragen stellen: Was David nu koning of niet? Had David nu een koninkrijk of niet? Die vragen op zich zijn misleidend, omdat ze ons als het ware dwingen tot een antwoord. Het punt is namelijk dat het antwoord tweeledig is, namelijk Ja en Nee. Het hangt er maar vanaf van welke kant we het bekijken. Als we aan Davids kant staan en we beleven de situatie mee in de spelonk van Adullam, als overste over deze vierhonderd, dan zouden we moeten zeggen: Jazeker, David had een koninkrijk en hij regeert daar als koning. Koningen in het Oude Testament waren dikwijls koningen over stadstaatjes en regeerden hooguit over zo'n tweeduizend man. In de dagen van Abraham werd elke stad geregeerd door een koning. De steden waren heel wat dunner bevolkt dan nu. Bij een koning moet je je niet al teveel voorstellen. In de situatie van David en de zijnen was David dus de leidsman en overste van die kleine gemeenschap van vierhonderd mensen. Ze zullen daar vee hebben gehad om in de levensbehoeften te voorzien. David was feitelijk de koning van de gemeenschap die gerund moest worden en had daar dus een koninkrijkje. In de Bijbel begint een koninkrijk bij de koning zelf. Het begint niet bij een troon, land of onderdanen. David is hier praktiserend koning, die zijn land nog niet in bezit heeft genomen en ook de troon en het volk te Jeruzalem nog niet ontvangen heeft. In de spelonk van Adullam heeft hij een verborgen koninkrijkje. Het Nieuwe Testament leert precies hetzelfde over de dagen waarin wij leven. Aan de ene kant is de Here Jezus gesteld en geroepen tot koning, omdat Hij de opgestane Christus is, de gezalfde des Heeren. Hij is die beloofde vorst. Na zijn opstanding zei de Heer:

Matthéüs 28 : 18b

18b ... Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

Hij is ook degene die nog niet op de troon in Jeruzalem zit. Hij heeft Zijn koninkrijk nog niet officieel aan de mensen geopenbaard. "Aller oog heeft Hem nog niet gezien," zeggen de profetieën. (vergelijk Ezechiël 39 : 29, Zacharia 12 : 10) De Hebreëen-brief zegt: "Hij is uitgegaan

buiten de legerplaats en draagt nog steeds smaadheid hoewel Hij tot koning is aangesteld." (Hebreeën 13 : 12-13) Hebreeën 1 zegt: "God (...), heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon; Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles (...), is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen". Hij is gesteld tot erfgenaam en Hij is gezeten op de troon in de hemel. Verborgen, maar niettemin een troon. Over wie regeert Hij nu? Over allen die tot Hem vergadert worden. Alle mensen dus die bitterlijk bedroefd zijn en die schuld hebben en die echt benauwd zijn met hun ganse ziel. De situatie van David en de zijnen in de spelonk van Adullam is niets anders dan de uitbeelding van Christus en Zijn Gemeente in deze tegenwoordige bedeling. Dat is de tijd tussen Zijn verwerping en het moment waarop Hij, als Zone Davids en als Zoon van God, officieel op aarde zal verschijnen om de troon van David in bezit te nemen.

Als we 1 Samuël 22 zouden willen toepassen op ons praktisch persoonlijk leven, buiten deze profetische en typologische betekenis om, dan kun je moeilijk verwachten dat we gaan leren dat als iemand bedroefd is of een schuldeiser heeft; hij maar naar het buitenland moet gaan en dat het dan wel goed komt. Zo ligt het natuurlijk niet. Mensen die een schuldeiser hebben, zijn verantwoordelijk om hun schuld te betalen. Naar het recht van het oude verbond zijn de mensen dus ten onrechte gevluht, want ook door de Mozaische wet werden ze vervolgd. Ze moesten hun schuld betalen, want anders verloren ze hun vrijheid. Ze waren gevluht om te voorkomen dat ze verkocht zouden worden als slaaf, gevluht om aan het recht te ontkomen. De enige goede verklaring voor dit Schriftgedeelte is dat het dus spreekt over de tegenwoordige bedeling, de tijd waarin wij leven. Hoe wij onttrokken worden aan het recht en aan de wet, zoals die geldt voor deze hele oude schepping. Wij zijn daaraan onttrokken, omdat wij geplaatst zijn onder de heerschappij van onze "overste Leidsman" en "Voleinder des geloofs", namelijk de "Zone Davids". Wij hadden een schuldeiser en waren bitterlijk bedroefd. Wij waren dus benauwd, maar wij zijn gegaan buiten de legerplaats tot de Zone Davids, onder Wiens heerschappij wij ons geplaatst hebben. Wij hebben het erkend, omdat wij enerzijds met Hem geplaatst zijn buiten de legerplaats, maken wij aan de andere kant deel uit van Zijn koninkrijk.

Dat brengt mij bij de naam van deze spelonk "Adullam". Adullam kan op heel wat manieren vertaald worden. Eén van de meest genoemde vertalingen is "recht voor het volk". Het gaat erom dat deze mensen, die hier bij David zijn, vluchten voor het recht. Zij konden het recht niet aan. Voor de eisen van het recht kwamen zij tekort. Bij David vinden zij een heel ander recht; een recht wat aan het volk gegeven wordt via David. Een recht waaraan het volk wél kan voldoen, want dit volk gelooft in David. Zij vertrouwen erop dat David hun bescherming en ook recht geeft naar hun normen. Waarschijnlijk vertrouwen ze er ook op dat deze David alsnog koning zal worden, omdat we te maken hebben met een voorbeeld van het gelovig overblijfsel van Israël.

Voor altijd en eeuwig

Zoals er zeventuizend waren in de dagen van Elia, zo zijn er hier in de dagen van David vierhonderd mannen verzameld in een spelonk. Het gelovig overblijfsel was veilig en bleef bewaart in spelonken. Hier waren vierhonderd mannen die geloofden in David; in wat God over David gesproken had. Ze geloofden dat David koning zou worden. Onder de bescherming van David en binnen de economie van David waren ze veilig. Ze vertrouwden met David eens verheerlijkt te zullen worden en dan in een andere maatschappij wél te kunnen functioneren. "Adullam" betekent dus "recht voor het volk". Een betere vertaling is "tot in eeuwigheid" (Ad-ullam), "voor altijd" en dat is een bijzondere waarheid. Het is de situatie van deze buitengeworpenen in de spelonk van Adullam. De omstandigheid in de spelonk te zijn met David was niet zozeer een verblijf waarvan men wist dat er ooit een eind aan zou komen, maar gaf bovendien een eeuwigheidsituatie weer. Het is als in onze dagen. Wij verwachten voor de toekomst de wederkomst van Christus, Die bij die gelegenheid Zijn troon in Jeruzalem, in Sion, in bezit zal nemen. Het is niet zo dat wij verwachten alvast met Christus hier op aarde, in dit Jeruzalem, te zijn en een belangrijke plaats in te nemen in dat Koninkrijk op aarde. Zo ligt het niet; het is geen tijdelijke zaak waar het ons betreft. Onze aardse positie, in de tegenwoordige bedeling, is een tijdelijke zaak. Aan deze bedeling komt een eind, maar aan onze positie in en met Christus komt geen einde. Oók aan onze positie van het "buiten de

legerplaats" zijn, komt geen einde. Onze hemelse positie in dat Koninkrijk, in de hemel, buiten deze zienlijke wereld, is eeuwig. Wij verwachten de komst van Christus en de openbaring van het Koninkrijk hier op aarde wel, maar we verwachten persoonlijk voor altijd bij Hem in de hemel te zijn. Het blijft natuurlijk zo dat de troon van de Here Jezus in de eerste plaats in de hemel staat. Hij staat vandaag nog niet in Jeruzalem, maar wel in de hemel. Het is de troon der genade, waarop de Here Jezus Christus zit als onze Hogepriester. Vanuit de hemel zal Zijn Koninkrijk óók gevestigd worden op de aarde, in Jeruzalem. Het komt alleen op aarde, omdat hoger al een troon staat in de hemel. Wij zijn met de genadetron in de hemel verbonden. Dat is geen tijdelijke zaak, maar dat is voor altijd en eeuwig; Adullam, tot in eeuwigheid.

Wanneer in de Hebreeënbrief die hemelse troon beschreven wordt, dan staat er in de eerste plaats dat het een genadetron is, maar ook een troon die nooit wankelt. Christus zal altijd op die troon blijven, omdat Hij altijd leeft en een onvergankelijke troon en priesterschap ontvangen heeft. Aan de situatie waarin wij vandaag leven als gelovigen verandert niets. Natuurlijk is er een verschil met straks. "Nu kent de wereld Hem niet en ons niet," zegt de apostel Johannes in 1 Johannes 3 : 1. In de toekomst zal de wereld ons wel erkennen, omdat ze Hem óók kent. Dat is de situatie bij de aanvang van het rijk van Christus als satan gebonden wordt gedurende duizend jaar. Onze positie is ook dan niet op de aarde, te Jeruzalem. Onze positie blijft in de hemel, verbonden met die hemelse troon. We zijn eenmaal buitengeworpen door de wereld en we blijven daar buiten. Daar gaat het om, de situatie van Adullam is dus "tot in eeuwigheid".

1 Samuël 22:5

- 5 Doch de profeet Gad zeide tot David: Blijf in de vesting niet, ga heen en ga in het land van Juda. Toen ging David heen en hij kwam in het woud Chereth.

De geschiedenis van Adullam was een tijdelijke zaak evenals deze bedeling, waar het een beeld van is. Onze positie in Christus gaat echter nooit voorbij. Vanaf Deuteronomium wordt

er gesproken over de Heer als "de Steenrots". De Steenrots van Israël, "De Rots die niet wankelt". Zij hebben echter hun Rotssteen verworpen in plaats van te schuilen in "De Rots". Het lied van Mozes (Deuteronomium 32) is daar heel duidelijk over. Nog méér spreekt de gebeurtenis toen God de Wet aan Mozes gaf. God beloofde dat Hij Zich zou openbaren aan hem. Maar voordat God dat deed moest Mozes schuilen in de spelonk, in de rots zelf. Schuilende in de rotsspleet ging de Heer aan hem voorbij. Dat wil zeggen, de Heer vertoonde Zich voor een deel aan Mozes. Mozes ving een glimp op van de Heer, terwijl hij schuilde in de rots. Dat gebeurt vandaag de dag met ons. In Exodus 33 : 23 staat dat Mozes de "achterste delen" zag van de Heer. Het gevolg was dat het gelaat van Mozes de heerlijkheid Gods weerspiegelde. (2 Korinthe 3 : 7) Hoewel hij schuilde in de spelonk, zag hij toch de heerlijkheid van de Heere in zijn ontmoeting met Hem. Mozes nam het Woord van God aan en schuilde in "De Steenrots". Psalm 90 zegt: "Welzalig hij, die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten". Dat is een hoge schuilplaats; de hemel of een rots ergens heel hoog. We kennen nog een rotsspleet in de Bijbel die heet "Rimmon". In Richteren 20 : 47 staat dat het overblijfsel van de stam van Benjamin daarheen vluchtte en zo overleefde. Een hoge schuilplaats dus.

Psalm 27 : 5b

5b ... Hij verbergt mij in het verborgene Zijner tent; Hij verhoogt mij op een rotssteen.

In het verborgene schuilt men voor de vijand. Paulus zegt later met betrekking tot de Gemeente dat ze in het verborgene leeft voor God. Wij, aan wie de verborgenheid Gods is geopenbaard, leven in dat verborgen Koninkrijk. "Want ons leven is in Christus verborgen bij God". (Kolossenzen 3 : 3) In Paulus' brieven wordt dat geopenbaard. Het is de positie van de Gemeente. In het Oude Testament zien we vaak in soortgelijke geschiedenissen typologisch onze positie terug. Leest u de hele geschiedenis van David maar eens. David had zoveel vijanden, dat hij zich steeds weer moest verbergen voor hen. Wij zien dat als een negatieve geschiedenis, maar we kunnen eruit leren hoe wij moeten vluchten naar God, zoals David

deed. Hij wist waartoe hij geroepen was en zijn verwachting is nooit beschaamd uitgekomen, want overal waar hij kwam, was de Heer aan zijn zijde. Zelfs toen hij op de vlucht ging voor Saul en feitelijk buiten geworpen werd in de woestijn. Wij weten dat uiteindelijk David naar Jeruzalem geroepen werd en daar zelf Jeruzalem veroverde, waar hij zijn troon besteeg. Sindsdien heet het dan ook "de stad Davids".

Geroepen en apart gezet

Men zegt dat er vandaag geen wonderen gebeuren, maar kijk dan eens naar het verleden; David die toen de stad Jeruzalem veroverde. En nóg steeds heet die stad Jeruzalem. Dat is een geweldige zekerheid voor ons nu, omdat het ons wijst op wat in het verleden is gebeurd. Vandaag gebeurt er nog veel meer dan dat, zij het in het verborgene. Grotere dingen dan vroeger toen mensen bewaard bleven in de woestijn. Vandaag worden mensen geroepen en verzameld uit deze oude wereld. Ze komen tot Christus en worden bewaard in de spelonk. Wij, "geroepen temidden van anderen uit", uitgeroepen dus, wij zijn apart gezet. Dat is het kenmerk van de Gemeente, de Ecclesia. Per definitie is de Kerk uit deze wereld getrokken, ze heeft in feite niets meer met deze wereld te maken. Voor de wereld zijn wij verworpen, omdat wij ons verzamelen rondom David. Wij hebben een schuldeiser en zijn bitterlijk bedroefd, maar wij hebben David, de geliefde Zoon van God, gevonden als onze overste Leidsman en Voleinder des geloofs. Wij zijn onlosmakelijk verbonden met Hem, zodat wij voor eeuwig met Christus Gods Gemeente zijn geworden. Het is erg jammer dat die Bijbelse waarheden bijna niet meer gepredikt worden. Ze sterven uit als het ware. De jongere generatie hoort dan ook niet meer waarheden zoals dat wij voor eeuwig een lotsgemeente zijn met Christus. Verbonden met het lot van Christus en met de bestemming van Christus. Paulus zegt:

Romeinen 8 : 18

18 Want ik houd het daarvoor dat het lijden dezes tegenwoordige tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.

In de praktijk moet blijken dat u een verworpene bent met Christus. Dat we namelijk Christus nodig hebben, omdat wij bitterlijk bedroefd en in benauwdheid zijn geraakt. Als gelovigen zijn wij gevlucht in de armen van de Here Jezus. Dit is niet een theoretische waarheid, maar de praktische beschrijving van de Gemeente. Als we bijeen zijn vormen wij voor de wereld, de krant of de overheid geen Gemeente, maar we zijn het wel. Wij horen nergens meer bij en hebben elkaar zo gevonden rondom Gods Woord. In deze wereld kunnen wij ons in feite niet meer handhaven. Wij zijn vreemdelingen en bijwoners geworden hier op aarde, omdat de wereld iets van ons eist dat we niet waar kunnen maken. Zo hebben we elkaar gevonden; samen zijn we gevlucht naar de Here Jezus als Gods Zoon, "De Zoon Davids".

Als plaatselijke gemeente behoren wij zo'n verzameling te zijn. Mensen die nergens voor deugen en nergens inpassen, overal verworpen worden, maar niet in onze plaatselijke gemeente. Wij behoren open broeders en zusters te zijn voor eenieder die binnen wil komen om naar de Here Jezus te vluchten. Wij moeten tot erkenning komen dat we mensen zijn die nergens voor deugen in deze maatschappij, maar moeten komen tot de levende Heer, die mensen wil redden. Leest u Matthéüs, Marcus, Lucas en Johannes maar door. Daar komen stuk voor stuk mensen tot de Heer die alles verloren hebben, maar ze hebben de geliefde Zoon ontmoet en daarmee het Koninkrijk in Christus. Voor die mensen zouden wij mogelijk ons schamen, maar de Heer zeker niet. Hij is vol liefde voor hen. Dat is de betekenis van deze eenvoudige geschiedenis.

Amen